

hele Formaålet med Hensyn til Administrationen er at gjøre den saa stærk som muligt ved dens egen Stilling og den Tillid, hvorpaa den har Krav. Netop fra dette Synspunkt er det, at jeg seer Sagen, og det forekommer mig derfor betænkeligt for den lovgivende Myndighed at stride ind mere end høist nødvendigt for at ordne dette Anliggende.

Dahl: Ja, jeg vil netop have, at den skal være stærk og human paa een Gang.

Finantsministeren: Man er her kommen ind paa en temmelig almindelig og principiel Discussion i Anledning af dette specielle Forhold, men jeg kan dog ikke undlade at bemærke i Anledning af, hvad det ærede Medlem af Udvalget erindrede, at ogsaa Regjeringen ønsker meget at være stærk, at have Kraft, og at have Leilighed til at bruge denne Kraft, men jeg troer, at det kun er gjorligt og tilladeligt, naar man tillige holder sig indenfor visse Grændser. Jeg troer, at der er visse Grændser, som en Regjering, selv om den er i Besiddelse af Folkerepresentationens Tillid, dog ikke bør overskride. Det er Noget, jeg til enhver Tid skal anerkjende, at kun til et vist Punkt strækker sig Regjeringens Magt, og dette Punkt kan den ikke gaae over, uden at behøve Legislaturens Medhjælp. Dette er Tilfældet her. Her er Spørgsmaal om Bemyndigelse for Regjeringen til i et Qvartal efterat Talletteriet er hævet, og altsaa i et Qvartal, hvor, efter alle almindelige Regler, vedkommende Embedsmænd skulle være entledigede med Pension, dog at vedblive at beholde disse Embedsmænd. Dette kan Regjeringen ikke naae uden ved Legislaturens Medvirkning, og deri er jeg aldeles forvisset om, at Fleertallet af Rigsdagens Medlemmer giver mig Ret (Ja!). Et andet Spørgsmaal er, om ikke Finantsministeren havde kunnet naae det paa en anden Maade, og da kan jeg ikke nægte, at Regjeringen havde to Maader at naae denne Bemyndigelse paa: den ene Maade ved denne specielle Lov, og den anden Maade, igjennem Finantsloven. Det er en Sælfølge, at der paa Finantslovudkastet er posteret 4 Qvartalers Gage for Talletteriets Embedsmænd, og det er ogsaa vist, at, naar denne Bestemmelse uden videre i Finantsloven toges tilfølg, saa vilde Regjeringen have den Be-

myndigelse, den behøvede. Men, hvis der skulde reises Tvivl derom, saa maatte den Discussion, som her har fundet Sted eller videre maatte finde Sted om Nødvendigheden af saaledes at bibeholde vedkommende Embedsmænd et Qvartal længere, finde Sted under Finantslovens Behandling, og jeg troer, at det er meget bedre, at den finder Sted under nærværende Sag, end ved Finantslovens Behandling. Jeg antager nemlig, som det ogsaa paa den sidste Rigsdag blev anført, og jeg troer med Grund, at man saameget som muligt, maa undgaae en speciel Discussion ved Finantslovens Behandling, og hvor det er muligt ved specielle Sager see Enkeltighederne afgjorte. Derfor har Regjeringen foretrukket ved denne specielle Sag at bringe det under Legislaturens Overtværelse, om man vil give Regjeringen Bemyndigelse til at udbetale det Qvartals Gage, hvorom der er Spørgsmaal i § 3, til de vedkommende Embedsmænd.

Blechingberg: Med Hensyn til Indstillingen om, at Slutningen af § 4 maatte bortfalde, maatte det tillades mig at bemærke, at naar denne Indstilling billiges, vil det blive et aabent Spørgsmaal, hvorledes Justitsdirectiøns Stilling vil blive med Hensyn til Pensjonsvæsnen, og derfor maa jeg ogsaa fra denne Side erklære mig for denne Indstilling.

Da Ingen videre ønskede at yttre sig gif man over til Afstemning, hvorved

1) § 3 saalydende:

Lotto-Administrationen har at tilsendebringte Opgjørelsen af Lotteriets Activer og Passiver samt Afregningen med Collecteurerne inden Udgangen af Marts Maaned 1852. eensstemmigt vedtoges med 41 Stemmer.

2) ad § 4 Forslag af Udvalgets Fleertal (Beskly og Schytte):

At Ordene i Sæns Slutning: „de til Pension berettigede med Pension eller Bartpenge efter Pensjonsloven“ udgaae, hvormod Sæns øvrige Indhold fastholdes. vedtoges eensstemmigt med 33 Stemmer.

3) § 4 med den vedtagne Forandring, saalydende:

„Fra 1ste April 1852 afgaae alle ved Lot-